

Віктор ВОЛОЩУК

ФУРІЯ З ПЕРЕДМІСТЯ

Оповідання-жяж

Андрій затримав погляд на вітрині. Домашня ковбаса здалася йому надто жирною. Смажена риба – кістлява. Залишався лише м'ясний рулет. Андрій замовив сто п'ятдесят грамів рулету і пляшку пива.

Столиків у вокзальному буфеті не було. Андрій влаштувався біля стойки, поряд з молодиками, що були вже напідпитку. Ковтнувши пиво прямо з пляшки, Андрій настрикнув на виделку шматок рулету. Але який у нього запах? І смак незвичайний, якийсь солодкуватий. Проковтнувши кусень, Андрій запив його одразу кількома ковтками пива.

Сусід, що стояв праворуч, мордатий здоровань циганського вигляду, торкнув його за плече й глузливо кинув:

– Що, не смакує чоловічина?

Так ось звідки цей нудотний присмак. Ні, він, звичайно, не міг припустити, що рулет виготовлено з людського м'яса, але це й не яловичина. Швидше за все у ньому м'ясо бродячих кішок. Не далі як учора йому розповідали історію про знайдений в котлеті кошачий кіготь. Андрія одразу занудило, і блювота пирснула з його рота прямо на гевала циганського вигляду.

Той перелякано відсахнувся, та врятувати свій світлий костюм йому не вдалося. Тоді він загнув на всю горлянку матюка і, відвівши руку, садонув Андрія кулаком у живіт. Та Андрій устиг напружити черевний прес і тому не дуже потерпів від удару. А наступної миті він вже сам кинувся в атаку. Вони люто вчепились один в одного, та тут же в буфеті з'явився сержант міліції.

Гевал одразу ж відштовхнув Андрія від себе й повернувся лицем до міліціонера.

– Я не винен. Це він мене обблював, а потім ще й битися поліз. Ось і хлопці можуть підтвердити...

– Ходить обидва зі мною, – коротко звелів міліціонер, виважуючи в руці гумовий кийок.

Сержант провів порушників порядку на другий поверх у кімнату чергового по вокзалу, де ними зайнявся капітан міліції. Це був приземкуватий чоловік із селянським обличчям й жорсткими манерами. Та як не намагався він прижучити затриманих, у нього нічого не вийшло: вони в один голос відмовились од взаємних претензій, а свідків не було. Врешті-решт, капітан відпустив їх.

У коридорі гевал раптом почав виправдовуватись перед Андрієм:

– Ти, браток, на мене зла не тримай. Все вийшло через той клятий рулет, його солодовий присмак. От я й ляпнув про чоловічину. Та хіба я знав, що тебе знудить.

– Та чого там, – стенив плечима Андрій. – Добре, що міліція відчепилась.

Зійшовши на перший поверх, вони мирно розійшлися.

Андрій поспішив до віконця довідкового бюро й довідався, що останній потяг у потрібному йому напрямі вже відійшов. Наступний буде тільки о сьомій ранку. Де ж йому провести цю ніч? Друзів у цьому місті в нього не було. Оплатити готель – грошей катма. І він вирішив пересидіти до ранку на вокзалі в залі чекання.

По кількох хвилинах Андрій уже сидів на дерев'яній лаві, спостерігаючи за сивим дідусем, який ретельно натоптував тютюном люльку.

Аж тут біля нього зупинилась висока струнка білявка з голубими очима. У неї було коротко підстрижене волосся, фігуру щільно облягав імпортований джинсовий костюм. Дівчина мовби когось шукала.

– Тут не зайнято? – ласкаво запитала вона Андрія, вказуючи тендітною ручкою на вільне місце поряд із ним.

– Як бачите.

– Тоді я сяду. Ви не проти? – приязно усміхнулась вона.

– Навпаки, буду радий...

Дівчина сіла, і невдовзі вони познайомились. Звали її Еммою.

– А знаєте, Еммо, – мовив Андрій, – здається, що я вас вже десь бачив. Когось ви мені нагадуєте.

– Можливо, мою маму. Вона працює у вокзальному буфеті. Я щойно від неї. Побачила вас, і мені чомусь захотілося з вами поговорити. Пробачте таку нав'язливість.

– Що ви... Я справді радий...

– І вам ще довго тут сидіти? – спитала Емма.

– До ранку.

– Певне, на потяг запізнились?

– Змусили запізнитись.

– Хто? Розкажіть...

– Та нічого цікавого. Зчепився тут з одним циганчуком, а де не візьмись – міліціонер.

– Оце ж і я одна... Мама тільки вранці повернеться додому, – невинним тоном повідомила Емма.

– То, може, у вас знайдеться для мене куточок? – осмілів Андрій. – От тільки заплатити не зможу – витратився.

– Та я з вас і копійки не візьму. Сподіваюся, ми станемо друзями.

Коли вони вийшли на привокзальну площу, Андрій злегка обняв Емму за талію. Дівчина не відсахнулась. Мабуть, він їй сподобався, а чи, може, просто повія. В обох випадках весела ніч йому забезпечена.

На стоянці машин Емма грайливо дістала із сумочки ключа, відімкнула дверцята “Жигулів”.

– Ваша?.. – здивувався Андрій.

– Машина моєї мами. Вона в мене жінка грошова.

Емма вела “Жигулів” вечірнім містом, що потонуло в густій темряві, а він, схилившись до її вуха, весело патякав, намагаючись бути дотепним.

Невдовзі машина покотилась захаращеними провулками передмістя й зупинилась перед доволі ошатним особняком за високим цегляним муром із залізними воротами.

– Цей дім мама купила два роки тому, а раніше ми мешкали в міській квартирі. Та вона й тепер наша, здаємо у найм, – повідала Емма, коли вони вийшли з машини і прямували до вхідних дверей будинку.

– Та ти, бачу, багата наречена. Невже ніхто не сватався? – пожартував Андрій.

– Не знаю, як хто, а я віддаю перевагу вільним стосункам між чоловіком і жінкою. Тоді ніяких претензій не буде, – париувала Емма.

У дбайливо вмебльованій вітальні Андрій ще раз пригорнув дівчину. Посадив її біля себе на диван. Але вона раптом відкинула його руку, прошепотівши:

– Зачекай, я принесу чогось випити.

По якійсь хвилі вона принесла з кухні тацю з двома високими келихами, що були вщерть наповнені якоюсь жовтуватою рідиною, легенько опустила її на журнальний столик.

– Цікаво, чим це ти збираєшся мене труїти? – продовжував балагурити Андрій, взявши з таці ближнього келиха і розглядаючи його вміст на світло. Та дивно: дівчина при цьому помітно здригнулася. Проте тут же посміхнулася, довірливо мовила:

– Це мій улюблений лікер. Мама дістає його спеціально для мене.

Андрій на вигляд зоставався веселим. Але в його голові зародилися думки: чому вона здригнулася? Що він про неї знає? Може, ця білявка справді збирається отруїти його.

Андрій удав, що шукає в кишенях куртки сигарети, та не може знайти.

– От халепа! Де ж мої сигарети? Люблю курити, смакуючи гарний напій. У тебе не знайдеться хоч однієї?

– Мають бути. Мама часом забавляється.

Емма вийшла на кухню. Коли вона повернулася, кинувши Андрієві пачку американських сигарет, келихи вже помінялися своїми місцями.

Андрій припалив сигарету, почувся передзвін кришталю, й вони взяли за лікер.

– Ну як? – спитала Емма.

– Такого ще не пив! – щиро зізнався Андрій.

За хвилину-другу Емма, позіхнувши, відкинулася на спинку дивана й одразу ж заснула.

Переконавшись, що дівчина спить і спить міцно, Андрій задумався. Виходить, вона хотіла приспати його! Але з якою метою? Він прочинив двері суміжної кімнати, ввімкнув світло. Це була спальня, що відразу здалася йому підозрілою. Велике залізне ліжко з матрацом, обгорнутим целофановою плівкою, було надто неоконкретним, щоб на ньому спати чи займатись коханням. Тоді для чого воно тут? У старовинному комоді Андрій несподівано надібав кайдани з ланцюгами, щипці, швайки й інші знаряддя для тортур.

Так ось чим займається ця люба голубка. Заманює до себе чоловіків, присипляє їх, і, міцно прикувавши до ліжка, чинить над ними наругу. Отже, вона садистка! Але що вона робить з своєю жертвою потім? Убиває?!

Андрієві блискавично пригадалися слова цигана у вокзальному буфеті. Рулет, певно, насправді був зроблений із чоловічини!

Угледівши на комоді в'язку ключів, Андрій вирішив, що десь тут має бути і кімната, в якій розчленовують трупи. І він невдовзі знайшов її в підвальному приміщенні! Дубовий стіл, дві сокири, гора целофанових мішків.

Пересилуючи підступ нудоти, Андрій щодуху кинувся до вітальні, вхопив телефонну трубку. Та не встиг він крутнути диск апарата, як за його спиною холодно пролунали слова:

– Руки за голову! Бо буду стріляти...

Емма сиділа на дивані з витягнутою вперед правою рукою, в якій тримала револьвера. На її злостивому обличчі не зосталось нічого людського. Воно було багряно-синє, з налитими кров'ю очима.

Та ось садистка підвелася, ступила три кроки до Андрія.

– Що, сів у калюжу? Чому ж не зв'язав мене? – запитала знущально.

– Якби знав, де спіткнешся...

– Так-так. Ось і я з тобою ледве не накоїла собі біди. Тепер, як сам розумієш, відпустити тебе я не можу. Може, маєш якесь бажання перед смертю? Хочеш, розповім тобі про себе? Хто я така і чим займаюся?

– Садистка і вбивця! – відрізав Андрій.

– Садистка – це моє хобі. Вбивця – не тільки вбивця. Я пожирачка людської плоті. Такою мене зробив мій духовний отець – неперевершений знавець чорної магії Сатанал. Це він навчив мене і ще багатьох своїх учнів поглинати людську плоть і відчувати при цьому неймовірне задоволення. Особливі відчуття

ми отримуємо при споживанні внутрішніх людських органів. А тепер молись! Я з великим задоволенням вип'ю кухоль твоєї ще теплої крові і з'їм твоє серце й печінку...
І гримнув постріл.

© НАУКА-ФАНТАСТИКА. – 1995. – № 3.